

№174

Липень – 2006 – July

Рік XV

Українка у бізнесі

КОЗАЦТВО І ПИЯЦТВО: ТРАДИЦІЯ, ПОЛІТИКА, ЧИ ДЕКОРАЦІЯ?

Роздуми навіяні
ансамблем "Волинь"

Читайте на стор. 5

Хто заклад першу цеголку? Стор. 14

— Ганька! Телевізор зіпсувся!

Іван Ярич

СТАРІ ПОГОВІРКИ НА НОВИЙ ЛАД

- ◆ Де б'ються, там здачі не просять.
- ◆ Культура вище мура, а мур на дві цегли.
- ◆ Істина народжується в суперечці, а помирає в самотності.
- ◆ В телевизор дивитися - світу не бачити.
- ◆ Що пустіша голова, то дорожчий на ній капелюх.
- ◆ Шлях до пекла вимощений нашими дорогами.
- ◆ Від старості ще ніхто не вилікувався.

Сміховісті

У Донецьку помер пенсіонер Коритніков, який пив, але не закушував. Як встановила експертиза, він помер з голоду.

• • •

Горілка "Янукович" — відчуй себе тяжким тупим предметом!

• • •

Коментатор: "І тільки на 35-й хвилині матчу відбулося те, чого з нетерпінням очікували тисячі вболівальників: на стадіон привезли свіже пиво".

СВЯТКУЙТЕ З НАМИ!

У вересні ВСЕСМІХУ сповняється 15 років

Народившись в 1991 році в ознаменування проголошення незалежності України, "Всесміх" виріс в унікальне видання політичної сатири і українського національного гумору. Немає іншого журналу як "Всесміх"! Дорогі читачі, святкуйте з нами! Порадуйте свій веселий журнал щедрими датками на пресовий фонд.

Всесміх (Laughter)

Український сатирично-гумористичний журнал; Лауреат премії імені Петра Сагайдачного 1998 р.; переможець конкурсу українських гумористичних видань світу 2003 р.; переможець конкурсу Канадського клубу етнічних журналістів і письменників 2004 р. Внесений до Енциклопедії Сучасної України. Заснований у серпні 1991 року. Виходить кожного місяця.

Редактор і видавець Раїса Галешко
Заступник редактора Оксана Соколик

Всесміх / Laughter

A bilingual Ukrainian Monthly Magazine of Humor and Satire
Recipient of the 2004 Canadian Ethnic Journalist' and Writer's Club Award
Published by Bcecmix Community Publishing Co. Toronto, Canada

Editor and Publisher Raissa Galechko
Managing editor Oksana Sokolyk

Subscription:

\$38.00/year; \$20.00/6 months; Foreign \$70.00 Can., \$60.00 US.
Ціна одного номера \$2.90; One issue \$2.90

Mailing address: **Bcecmix, 1063 Orchard Rd.
Mississauga, Ontario L5E 2N7 Canada**

Tel. & Fax: 905-891-0707

E-mail: bcecmix@sympatico.ca www.Bcecmix.com

We reserve the right to edit articles and letters;

Редакція зберігає за собою право редагувати авторські матеріали.
При використанні матеріалів "Всесміху" посилання на джерело обов'язкове

Друкарня "Тризуб", Oakville, Ontario. Printed in Canada

УКРАЇНИ ЦВІТ

Співомовка, притча, байка -
України цвіт,
На Дніпрі чека вас чайка —
Попливе у світ.

Годі липнуть нам до кварти,
Сьорбать холодець —
Понесем козацькі жарти
Людству на ралець.

Дотеп наші множить сили,
Освіжа думки, —
Так нас прадіди учили —
Славні козаки.

Маєм шаблю, щедрю ниву,
Щастя повен міх,
Та найбільше наше диво —
Це козацький сміх.

Так, як Хортиця, як пісня,
Як крилатий кінь,
Буде сміх цей нині, присно
І в віках. Амінь!

м. Запоріжжя

— Бачу, куля почервоніла... Ось-ось вибухне.

Микола Савчук

НОВІ КОЛОМИЙКИ

Ой вибори столичнії, як вас пережити?
Ой, Києве мій, Києве, як тебе любити?

Ті, що прийшли в нову владу, в депутатські лави-
Хто з них буде боронити українські справи?

Доти будемо в тривозі, в нервах і в напрузі,
Доки будуть з Президентом його "любі друзі".

Ніж при владі мають бути корупціонери,
То нехай при владі будуть колекціонери.

Часи тоді невеселі, перспективи ниці,
Коли пруться в політику круті молодіці.

Не знайшов би технолога на всій земній кулі,
Щоб створив коаліцію Петрика і Юлі.

Щоби якимось Вітренчиху трохи вгамувати,
Треба б її Президенту у вулик запхати.

А Леонід Макарович сам себе знеславив,
Бо він "не так" повадився і "не так" він правив.

Хоч відбувся у березні крах багатьох планів,
Зате нині ми знаємо всіх князьків-гетьманів.

м. Коломия

**Чим вище ти піднімаєшся над іншими,
тим краще їм видно твої недоліки.**

КОЛИСКОВА ДЛЯ ЗЕМЛЯЧКІВ

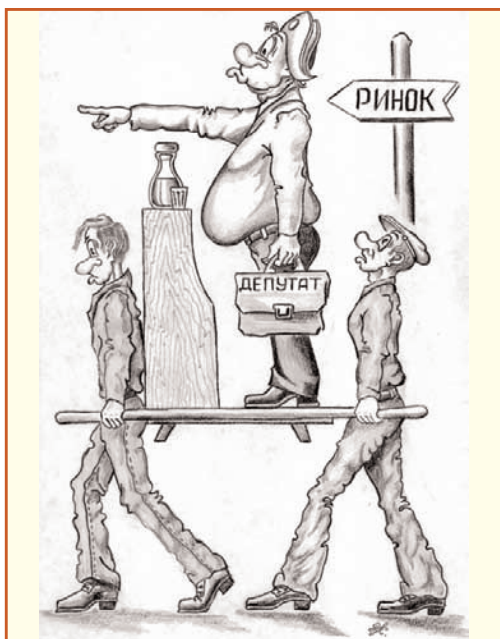
Навколо темнота тяжка,
Навколо все спить, як в могилі.

Леся Українка

Спіть, українці, спокійно спіть.
Хай вам присниться неба блакить,
Жовте колосся, хатка білява
Ви стільки років цього чекали!
Ви стільки років, бідні, трудилися,
Бились, страждали - нарешті добилися!
Маємо символи, маєм державу,
І все - без крові, все - "на халяву".
За триста років такі результати!

Все! Потрудилися - можна поспати.
Знаєте, тих, хто не спить, убивають:
КРАЗами б'ють, голівоньки стинають.
Там, наяву, вже новітні розклади:
Тюрми - героям, урків - до влади!

Але для тих, що у владі Морфея,
Досить значний преїскурант привілеїв.
Тож не тривожтесь, продовжуйте спати,
Можете навіть снодійне приймати.
А як нові окупанти прийдуть, -
Не прокидайтесь! Лежачих не б'ють!
"Дуже стабільність ми любимо й мир...
Хр-р-P-p-r-p-r!
Хр-р-p-r-p-r-p-r!...

Наркотики очима ОЛЕКСІЯ ТАЛІМОНОВА

Зустрічаються два наркомани, один несе мотику.

— Навіщо тобі мотика!?

— З бур'янам й йду боротися.

— 3 якими ще бур'янами? — Так я в городі коноплі висадив, а тут ці помідори поперли!

Всі люди на світі -
божевільні. Завдання
людини в цьому житті -
знайти людей, таких
же божевільних, як і
вона.

У лікаря: - П'єте?
- Не відмовлюся.

Чоловік заходить в аптеку:

- Пані продавець,
дайте, будь ласка,
медичного спирту
літр.

- А рецепт у вас є?
— Ех, був би
рецепт, я б його
сам зробив.

Виходять двоє мужчин з казино. Один в трусах, а другий голий. Той, що голий, говорить іншому: - Тобі щастить, у тебе є сила волі. Ти не програєш все до нитки.

- Головне – вчасно зупинитись, – повчально сказав той, що в трусах.

Прийом у лікаря-психіатра.

Пацієнт каже:
-У мене в квартирі
по ночах медведі
гавкають!
Лікар: - Це вам до
ветеринара,
шановний.

Не пийте, хлопці! Вкраїна просить!

Оксана Соколик

*Виноград приносить три грона:
перше — насолода,
друге — сп'яніння,
третє — неприємності.*

Жан Анахарсіс

— Пити сьогодні не будемо!
— Н-не будемо!
— Ну, хіба що трішечки!
— Так! Трішечки!.. Але відро!
— Два... відра!

Це діалог козаків із кінофільму "Пропала грамота" за одноіменною повістю М.Гоголя. Сцена у пекельній корчмі. У ролях — улюблені наші Іван Миколайчук та Іван Гаврилюк. Ми, діти, спрагли інформації (особливо візуальної) про козаків і козацтво, знали цей фільм мало не напам'ять. Фразами і діалогами із нього присмачували свої дитячі розмови, грали у рольові гри і ... точно знали: як виростемо — станемо козаками і козачками. Будемо рубати шаблями ворогів, танцювати гопака, а хлопці будуть пити горілку... відрами. Вони ж-бо козаки! Це уже

потім ми почали бачити той підтекст малоросійства, яким були просякнуті майже усі твори на історичну тематику радянської доби. (3

одного боку тут ніби показано таких собі відчайдухів-зухів, яким ані чорт, ані пекло не страшні, а з іншого — ті ж сміливці падають ниць перед російською царицею: "Не встанемо, матінко, не встанемо!"). Але те, закладене

ми дивилися першу українську оперу "Запорожець за Дунаєм" М.Гулака-Артемовського. І там Карась весь час був якийсь п'яний. Але тоді навіть ця опера була для нас ковтком України в радянському "раю". А візьмімо наш фольклор.

у підсоння поєднання козака із відром горілки, жило довгенько.

А ще ми читали і розглядали "Енеїду" Котляревського, особливо ту, ілюстровану А. Базилевичем. Там теж мало не на кожному другому малюнку — весела п'ятика. Еней (дарма що троянець) п'є, гуляє, веселиться — і все це із благословення богів. Там навіть Зевс "кружав сивуху і оселедцем заїдав".

Потім батьки возили мене до Львова, де в оперному театрі

Тут теж багато "п'яних" пісень. "Червона ружа трояка, мала я мужа п'яка...", "Гей, наливайте повнії чарки, щоб краще в світі жилося...", "Ой, горілко біла-біла, я би'м тебе ложков їла...", "Пили горілку, пили наливку, та ще будем пити! А хто з нас, браття, буде сміятися, того будем бити..." Ото маєш: спочатку пити — потім бити. Ці два слова в "алкого-льних" піснях чомусь завжди ідуть у парі. "Господи,

Далі на стор. 6

Не пийте, хлопці!

за що ти мене караєш: чи я горілки не п'ю, чи я жінки не б'ю, чи я церкви не минаю, чи я в корчмі не буваю?" — говориться в українському прислів'ї.

У період шароварщини (70-80-ті), коли українці мали право самоідентифікуватись лише на сцені, у багатьох танцювальних номерах навіть ушлявлених колективів були оті вкраплення "пиятики". До слова, декотрі з них практикують такі "жартівливі сценки" і досі.

"Часто славні танцювальні групи з України, Канади та Америки у своїм танцювальному репертуарі мають зображену дерев'яну бочку, ще й до того ж порожню, мовляв: дивіться на нас козаків, випили все до останньої краплі!" — пише до редакції Іван Яців, наш незмінний художник-ілюстратор та постійний автор. Саме його думки та малюнок (див. титул) надихнули на тему статті.

Не секрет, що споживання українського народу було елементом експансії. Народ, що кілька століть мав над собою різноманітних чужоземних зверхників, не повинен був опиратися. Адже п'яного неробу легше здолати, ніж тверезого, сильного і освіченого. А упокоїти привченого до горілки легко — йому досить налити. Проте українці таки зуміли вберегти людську подобу, хоч імідж малороса-п'янички, формований протягом сторіч, нелегко стерти у короткий термін. Тим більше, що українців ще й досі у багатьох країнах не відрізняють від росіян. Справді загрозливі

алкогольні проблеми останніх псують і нашу репутацію.

Ще донедавна в Україні майже не було обмежень для реклами алкоголю. Горілка, коктейлі, пиво та інші напої мало не лилися із телеекранів на старих і малих глядачів. Рекламні ролики зроблені знавцями своєї справи: навіть у переконаних противників алкоголю могла потекти слінка під час рекламної паузи. У крамницях продавці з чистим перед законом серцем могли продати пиво, слабоалкогольний напій на зразок "ром-коли" навіть дитині, бо ці напої за законом належали до категорії "безалкогольних". Ще буквально якихось півтора роки тому спиртне широко рекламувалося, без обмежень продавалося, наливалось і випивалося. Це було вигідно і матеріально і політично. Бізнесмени отримували шалені прибутки, а політики користали із наслідків алкоголізації населення. Адже говорено вже, що п'яним не треба ні свободи, ні незалежності. Згадайте, чим приваблювали людей на свої мітинги усілякі януковичі, ахметови, вітренки? Дармовою горілкою! Її щедро наливали навіть неповнолітнім — тільки б прокричали "як треба". Можна тільки уявляти, до чого така політика привела б через 5—10 років. Але ж перемогли не вони, перемогли люди, які вистояли довгих 17 днів і ночей на Всеукраїнському Майдані. Майдані без алкоголю. Бо їм самим набридло "в сусідів бути гноєм", бо

УКРАЇНСЬКИЙ ПИЙТРИОТ

соромно було за вічно п'яного президента, страшно було за майбутнє дітей і внуків.

Сьогодні ситуація в Україні змінюється на краще. Заборонено рекламу алкоголю та тютюну удень. Тільки пізно вночі можна почути про "абсолютну якість" торгової марки "Хортиця" (заспиртована козацька вольниця) і побачити "Біленьку, таку рідненьку" (невідомо тільки, чи це ще про горілку, чи вже про гарячку). Дивний слоган горілки "Життя з медом" фірми "Немірофф" (себто Немирів, той що на Вінниччині): "Тобі, справжньому", мовляв, випий, друже, бо тверезий ти якийсь "несправжній". А наш славетний футболіст Андрій Шевченко на усіх телеканалах рекламує пиво. Ну то й що? Януковича він теж колись рекламував. І де той зараз?

Нарешті ми маємо тверезого, віруючого і патріотичного Президента, який добре усвідомлює, що вільна нація — це твереза нація. Та й діток йому Бог подарував аж п'ятеро, а вони ж в Україні живуть, у

Далі на стор. 7

Не пийте!

цивілізований, демократичний, висококультурний.

Добре було би зобов'язати виробників алкоголю частину прибутків вносити у спеціальний фонд, з якого би велось фінансування антиалкогольної просвітницької роботи. Треба ламати стереотипи, крізь призму яких бачать українців у світі. Не гоже нації, історія якої налічує кілька тисячоліть, труїтися і вироджуватися.

Результати добре спланованої і невідступної боротьби із пияцтвом — це міцні сім'ї, здорові батьки і діти, свідомий народ, добробут і гарне майбутнє.

Тож не пийте, хлопці... і дівчата! Вкраїна просить!

Оксана Соколик

Записки алкоголіка

Писав статті про шкідливість алкоголю, а гонорари пропивав.

Врешті пропив совість, бо більше нічого було пропити.

АНЕКДОТИ НА П'ЯНУ ГОЛОВУ

П'яниця подібний до кута: чим більше градусів, тим тупіший.

Алкоголь не дурний, але інших робить дурними.

...

— Сьогодні нап'юся до смерті!
— Ходімо!.. Я хочу померти з тобою!

...

— Від чого ви захворіли?
— Від холодного пива.
— А що вам допомогло?
— Гаряче вино.

...

— П'ю за однієї умови: якщо вип'ємо, то потім ще раз вип'ємо. Інакше не п'ю.

...

— Ти знову напився!? Знову тебе привели додому!?

— Що ви, м-м-мамо, я п-п-прийшов власноруч!

...

— Я п'ю не більше ста грамів, але, випивши, я стаю іншою людиною, а та інша людина п'є дуже багато.

...

— Як ви могли сісти за кермо у нетверезому стані?
— А мені допомогли товариші!

...

— Учора вночі, коли я повертався додому, мені якийсь ідіот наступив на руку!..

...

Заходять два алкоголіки в магазин:

— Дивися, коньяк 40 гривень коштує!
— Це для тих, хто не п'є!

...

The bride came down the aisle and when she reached the altar, the groom was standing there with his golf bag and clubs at his side.

She said, "What are your golf clubs doing here?"

He looked her right in the eye and said, "This isn't going to take all day, is it?"

A little girl was in church with her mother when she started feeling ill.

"Mommy," she said, "can we leave now?"

"No," her mother replied.

"Well, I think I'm gonna be sick, Mommy!"

"Then go out the front door and around to the back of the church and then behind a bush."

After about 60 seconds the little girl returned to her seat.

"Were you sick?" her mom asked.

"Yes."

"How could you have gone all the way to the back of the church and returned so quickly?"

"I didn't have to go out of the church, Mommy. They have a box next to the front door that says, 'For the Sick.'"

Once upon a time, in a land far away, a beautiful, independent, self-assured princess happened upon a frog as she sat contemplating ecological issues on the shores of an unpolluted pond in a verdant meadow near her castle.

The frog hopped into the princess' lap and said, "Elegant lady, I was once a handsome prince until an evil witch cast a spell upon me. One kiss from you, however, and I will turn back into the dapper, young Prince that I am, and then my sweet, we can marry and setup housekeeping in yon castle with my mother, where you can prepare my meals, clean my clothes, bear my children, and forever feel grateful and happy doing so."

That night, on a meal of lightly sauteed frogs legs seasoned in a white wine and onion cream sauce, she chuckled to herself and thought, "I don't think so!" ●

Вінчання. Наречена йде до вівтаря, де на неї чекає наречений. Раптом вона помітила, що за спиною він тримає вудочки. Заскочена, питає: "Що це значить? Невже ти і в день нашого весілля підеш на рибалку?"

Він відповідає: "Кохана, але ж весілля не займе цілий день!"

Мати з маленькою дочкою сидять в церкві. Раптом дівчинка каже: "Мамо, я погано почуваюсь, мені здається, я хвора... Можемо ми піти звідси?"

"Ні", – відповідає мати.

"Мамо, мене нудить, – благає дівчинка, – Я хочу вирвати..."

"Тоді вийди з церкви, піди за кущі і вирви", – каже мати.

Не минуло й хвилини, як дівчинка повертається.

"Ти блювала?" – спитала мати.

"Так".

"Але як ти встигла так швидко вийти з церкви, обійти навколо, знайти кущі, зробити свою справу і повернутись?"

"Матусю, – відповіла мала, – мені не треба було навіть з церкви виходити. При вході стоїть скринька з написом: Для хворих. От я й..."

Давним-давно, в далекій країні жила вродлива, розумна, впевнена у собі принцеса. Якось сиділа вона на березі чистого ставка посеред квітучого луку, що оточував її палац, і спостерігала за великою жабою. Раптом жаба підпливла до принцеси і стрибнула їй на коліна.

– Красуне, – сказала жаба хриплим голосом. – Допоможи мені. Колись я був прекрасним принцем, але відьма прокляла мене і перетворила на це потворне жабисько. Якби ти мене поцілувала, я б знов став тим, ким був. Ми б одружилися, поселились у твоєму гарному палаці разом з моєю мамою. Ти б, кохана, варила їсти, чистила дім, виховувала б наших діток., – одним словом, зажила б щасливим життям.

...Того ж дня під час вечері принцеса смакувала ніжні жаб'ячі стегенця, приправлені соусом з цибулькою і часничком, облизувала пальчики і думала: "Знайшов дурну!" ●

ВИБОРИ В ІМ'Я ПЕРЕГОВОРІВ

Говорити чи писати про демократію — нудна справа, як в українському політикумі говорити про президента Кравчука. Але говорити чи писати про вибори — це зовсім інше. Насувається політологічне питання: демократія—це вибори чи, може, вибори—це демократія? Як для кого, а для для багатьох політологів і ще більше для політиків, це одне й те саме. З якого кінця не дивитися. З нудного чи не дуже.

Ось послухаймо на цю тему опінію історика з питань України, який не відрікся Канади, професора Валентина Мороза. Варто згадати, що «старожили» — діяспірці третьої хвилі, його добре пам'ятають. Він був той, що оживив діяспору, як козак Мамай. Він мав великі ідеї, великі плани, нікого не боявся і був усюди, де треба і не треба було бути. Професор Мороз виступав з доповідями на улюблену тему— виборів. Певно цього разу

йому вдалося бути «політично коректним» до всіх, бо його не осуджували ні ті, ані другі. Але ясно було, що він «за» Місс Тимошенко. Можна додуматися, чому вона йому сподобалася: в політичних жінках пан Мороз розбирається! Та хіба тільки він? Кажуть, що супермодний рокер з Англії закохався в Євгенію Тимошенко після того, як побачив кольорове експозе її мами Юлії здолу вгору в французькому журналі «Елле».

Професор Валентин Мороз сказав, що наші вибори щойно починаються і ніколи не скінчаться. З того можна зробити висновок, що останні вибори здійснені... в ім'я переговорів.

Двоє чоловіків опинились на безлюдному острові. Зовсім здичавіли. Якось дивляться — пливе по морю корабель. Один кричить: — Ура! Зараз він підпливе до берега і з нього зійдуть люди! Другий (похмуро): — Так. М'яса на всю зиму заготовимо.

Зібралися якось упирі, вурдалаки і вампіри на кладовищі, засперечалися - хто вправніше кров смоктати може. Ну, посперечалися кілька годин і розбіглися - комарі заїли...

СВЯТКУЙТЕ З НАМИ!

**У вересні ВСЕСМІХУ
сповняється
15 років**

**Дорогі читачі,
порадуйте свій
веселий журнал
щедрими
датками на
пресовий фонд.**

ПРИВІТ ПРЕЗИДЕНТОВІ

ВІД СТЕФКА ІЗ ДОЛИНИ, ЦЬО В АМЕРИЦІ ГНЕ СПИНУ

"Я все зроблю, щоб ніхто не залишився обділеним. Плоди економічного зростання стануть доступними всім... Уряд віддаватиме людям бюджет до останньої копійки". "Ми знищимо систему корупції в Україні, введемо економіку з тіні". (Із Звернення Президента України В. Ющенка до українського народу, 23 січня 2005 року)

ЛИШ ОДНОГО НАМ ЩЕ ТРЕБА ДЛЯ СПРАВЖНЬОГО ЩАСТЯ

...Ось і знов вітання лине
Від щирого серця
Вам від Стефка із Долини,
Щоби дати перцю!
Та не Вам, бо вам не можна!
Бо я-сі вас бою...
Я за Ваше кожне слово,
Постою горою.
...Ви так файно говорили
Торік, ще у січні,
Що видатки із бюджету
Будуть фест публічні,
І що уряд бюджет буде
Мудро рахувати,
І копійки, що сі лишут, -
Людям роздавати!
Як то мудро, сильно, славно:
Людям – лиш копійки,
Щоби потім десь по селах
Не дійшло до бійки,
Бо як станете мільйони
Людям шурувати,
То вони не будуть знати,
Куда їх дівати.
Тай почнеться ворожнеча,

Ненависть і сварки,
Ті мільйони поміняють
На гальби та чарки...
А як радісно в кишені
Дзенькают копійки,
То тверезий Йван, як цвяшок,
Біжить до Марійки,
І цілються під лісом,
І рахують зорі...
А мали би купу грошей –
Мали б купу горя.

О, ще хочу Вам сказати:
Що буду хвалити
Я Суркіса на всі боки
Доки буду жити.
То від нього я дізнався,
Що в нас Україна –
Дуже сильна і багата
(Хто сказав – руїна?!),
Бо дарує футболістам
Доляри – мішками!
Як на мене, я би бив їх
Добре патиками,
Бо з іспанцями по полю

Хай сміх єднає всіх!

СМІШНА ГАЗЕТА

Автор Степан Терилів

Бігали, як діти,
А суддя лиш підганяв їх,
Змучившись свистіти...
І ще взяв я, що зростання
Є економічне!
(Дехто скаже, що верзу я
Щось дурне й комічне),
Але звідки би узяла
Жебрацька держава
Такі гроші футболістам?
У чому тут справа?

“– Які отримає преміальні
збірні за вихід з групи?
– Десь порядку 3 млн.
доларів.
– А скільки отримає кожний
гравець?
– Десь порядку 130-150 тис.
дол.
(Із інтерв'ю Президента ФФУ
Г. Суркіса 5-му каналу).

Але нащо футболістам
Стільки тих долярів?
Може вони із них роблять
Дієтичні чари?
Щоб фізично бути в силі
І в зразковій формі.
Хіба треба їх тримати
На “зеленім” кормі?
Не допоможуть ні доляри,
Ні євро, ні марки,
Ліпше дайте самогонки
Всім по штири чарки,
І відразу голи будем
Рахувати щомиті,
І від радості сльозами
Будемо умити.
А не будемо зі злості
Собі нігті гризти
І казати, що футбол наш
Спозоривс чисто.

...Наостанок ще два слова
Про БЮТівців скажу

Далі на стор. 11

ЛИШ ОДНОГО НАМ ЩЕ ТРЕБА

І від злосних їх нападів
Трохи Вас відмажу:

"Блок Юлії Тимошенко заявляє про абсолютне безвладдя та анархію в Україні. В регіонах безкарно пануюча мафія насаджує свої кримінальні закони, А ЦЕНТРАЛЬНА ВЛАДА ДЕМОНСТРУЄ ЦІЛКОВИТУ БЕЗПОМІЧНІСТЬ".

*"...сьогодні злочинці почувають себе більш захищені, ніж прості громадяни".
("УП, 10 червня 2006 року)*

Торік також, в тому ж січні
Ви нам обіцяли:
Що будете всіх злочинців
У тюрми кидали.

І то видно: ви із ними
Боротесь настанно
І по радіо, й в газетах,
І з телеекрана.

То чому тоді, скажіть ми,
Усі члени БЮТу

Тільки й видять в регіонах
Анархію люту?

І що мафія закони
Ставить свої всюди,
Що злочинці мають захист,
А не прості люди...

То я певно не второпав,
Не зрозумів Юлю,
В регіони "професора"
Летять її кулі.

Бо у цілому в державі
Корупція – зникла,

Ми до спокою і щастя
Уже добре звикли.

Лиш одного нам ще треба
Для справжнього щастя:
Зробіть так, щоб оця мрія
Все-таки збулася.

..Аж тепер вже ставлю крапку.
Бувайте здорові!
А я піду трави вкошу
На рано корові.

Нью-Джерсі, США.

НЕ БУДЕ ТОГО!

**"Я переконаний: ті кроки...
– це буде відповідь на те,
як у найближчі часи**

**Україна справиться з такою
ганьбою, яку отримала від
режиму Януковича-Кучми,
що називається корупцією"
(із виступу Президента у
День Свободи на Майдані
Незалежності 22 листопада
2005 року).**

**"Мені сьогодні болить
серце, що моя мама не
дожила декілька тижнів
тому, що те мордування,
яке устроїли Медведчуки,
Суркіси, Кучми і Януковичі,
багатьом тисячам мам не
було під силу витримати"
(із промови Президента
перед пам'ятником
Шевченка у Вашингтоні 4
червня 2005 року).**

Не один я сиджу, певно,
Й потилицю чешу,
Гнівну сльозу витираю –
Бігме, я не брешу.

Бо утямити не можу:
Як-то так виходить –

Що за Вашою спиною
Клятий ворог бродить,
Що для нього українці –
Мов якась скотина.

Хай сміх єднає всіх!

СМІШНА ТАЗЕТА

Автор Степан Терилів

Й Ви знаєте його добре
Як "сучого сина".
Скільки раз він Вас позорив,
Вас і Україну,
І ганьбив він не прозоро
І без героїну,
А свідомо рвав всім нерви,
Робив колотнечу,
Бо хотів стати скоро "первим".
І ще різні речі
Витворяв із Вами ворог,
Й Вам дійшло до тям,
Що він навіть долучився
Аж до смерті мами.
Не чужої, а Вашої –
І Ви про це знали
Й перед людом виступали,
Гнівно обіцяли...
...Та проходить місяць-другий,
П'ятий чи десятий,
І Ви робите для нього
Довгожданне свято!
Садовите його в крісло,
Обабіч свого,
Й встеляєте йому стежку
До трону нового.

....А я мрію повернутись
В вільну Батьківщину.
Та покищо в Америці
Я тяжко гну спину.

ВЕРТЕП РОЗБІЙНИКІВ? ЧИ ВСЕ-ТАКИ ЦЕРКВА?

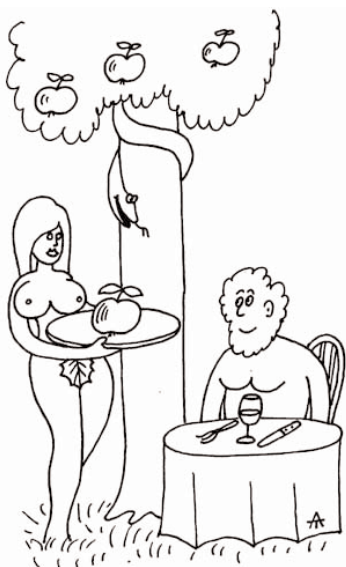
(Продовження з № 172,
квітень 2006)

Ще про церкву і "вертепи",
Але не розбійні,
А такі собі веселі,
Ніби й благодійні.
Наші церкви фестивалі
Дуже полюбили
Й з благородної затиї
"Вертепи" зробили.
Всім відомо, що в Канаді
Чи у тих же Штатах
Стають церкви все бідніші
І треба подбати,
Щоби якимось ще тримався
Храм Божий на світі,
Щоб був не лише молитвов,
А й грошем зігрітий.
І видумують усякі
Джерела прибутку,
Але інколи виходить –
Підсипають трутку.
Бо за збіркою долярів
Діла йдуть не гожі,

А диявольські виходять,
І зовсім не Божі.
От, скажімо, гарна церква
Уже кілька років
Фестиваль свій рекламує
На всі штири боки.
Ставлять сцену коло храму,
Голосники дужі,
І паненки на рогачці
У блюзках, як ружі.
Є варене і печене,
Є різні товари,
Є на сцені з дві години
Всі мистецькі чари.
Якісь дядьки з бочки пиво
З піною помпують
І веселим щирим криком
Хмільне пропонують.
Гості спершу-сі ховають
З своїми пляшками
І встидливо наливають
Спиртне рукавами.
А як тільки трохи смеркне,
В шлунках-сі розвиднит,
То столи-сі вже вгинають

Від "вухів" поридних.
І тече спиртне рікою,
Хляпає довкола,
Роман тости вповідає,
Співає Микола,
А музики "Коломийки"
Шпарут стоголосо,
Відлітають аж общаси,
А дехто на босо
Витинає танці спритно...
Фестиваль, що треба!
...Лише Церква устидливо
Коле хрестом небо,
Ніби просить в Бога ласки:
– Не дивуйся, Боже,
Кожний з них свідомо знає –
Так діять не гоже...
...А я скажу, що парують
В головах тумани,
Бо такі в церквах керують
"Святі" отамани.
Та не скриєш перед Богом
Такої омани.

...

Відвідайте веб-сторінку "Всесміху"
www.Vsesmix.com.
Зможете читати усі випуски журналу,
за 15 років!
Просимо, передати кожному, хто користується комп'ютером, відвідати нашу веб-сторінку www.Vsesmix.com та порадити іншим. Дякуємо!

КОЛИ БАЖАНЕ ВИДАЮТЬ ЗА ДІЙСНЕ...

ЯК БОГ СОТВОРИВ ЧОЛОВІКА...

Створивши осла, бог сказав йому:

– Ти будеш ослом. Працюватимеш від сходу сонця до заходу. Будеш носити всякі тягарі на спині, їсти тільки сіно. Ти не матимеш розуму, і житимеш 50 років.

Осел відповів:

– Я буду ослом, але так жити 50 років – це забагато.

Бог сповнив його бажання.

Бог створив собаку і сказав:

– Ти будеш охороняти дім свого господаря. Ти будеш його найкращим другом. Ти будеш їсти об'їдки, які дасть тобі твій господар і житимеш 30 років. Ти будеш собакою.

– Господи, 30 років такого життя забагато. Даруй мені лише 15.

Бог сповнив його бажання.

Бог створив мавпу і сказав їй:

– Ти будеш мавпою. Ти будеш стрибати з дерева на дерево, шукаючи за їжею, виглядатимеш смішною, виробляючи різні фокуси, і житимеш 20 років.

Мавпа відповіла:

– 20 років забагато. Мені досить і десяти.

Бог сповнив її бажання.

Бог створив чоловіка і сказав йому:

– Ти будеш чоловіком, єдиним розумним створінням на Землі. Ти вживатимеш свій розум, щоб бути господарем над усіма іншими істотами. Ти будеш володіти світом і будеш жити 20 років.

Людина відповіла:

– Господи, я буду людиною, але жити лише 20 років – це мало. Прошу, дай мені ті 30 років, від яких відмовився осел; 15 років, яких не захотів собака і 10 років, від яких відмовилась мавпа.

Бог сповнив бажання людини.

Відтоді людина живе 20 років, як людина; одружується і живе як осел, працюючи весь час і несучи на собі весь тягар життя; коли з'являються діти, настають 15 собачих років, коли треба дбати про дім і їсти те, що залишиться; нарешті, коли людина старіє, вона живе 10 років, як мавпа ходить від хати до хати, від дочки до сина, виробляє всякі фокуси, щоб забавляти внуків і не бути дуже надокучливою.

ЩО БУЛО ПЕРШЕ: ЯЙЦЕ ЧИ МУЗЕЙ ІМ. КРАВЧУКА?

Величання, достойне Клеопатри

Несли грамоти і медалі,
хоругви й ікони... Благоговіння й
поклони... Били барабани,
звучали величальні...

Ні, це Ганді ішов по землі, і не

Далі на стор. 15

Хто є хто?

Манько Холева пише

Люди, як ті мурашки —
все любет шось збирати. Одні
збирають штампи, другі —
образи, ще хтось збирає до
своїї колекції гани... Але ніхто
не має такої колекції медалів,
як настоятелька старечого
дому імені Івана Франка у
Торонті. Назбирала вона тих
медалів більше, як той
генерал, що боронив
Сталінград від німців.

І я, Манько Холева, такжи
маю колекцію — але зі
старих газет. В одній з них я
знайшов правдиву історію, як
постав перший старечий дім
для українців у Торонті. Якби
не ті газети, то і я був би
серед тих селепків, які вірять,
що старечий дім — то є чиста
заслуга пані Пастернак. На
пожовклх сторінках виразно

написано, що ідея заснування
того дому зродилася серед
членів управи Фонду
Допомоги Українцям Канади
ще у 50-их роках, а не як то
нам кадила телевізійна
програма "Світогляд", що за
все ми повинні дякувати пані
Пастернак. Дивує мене, чому
комітет бенкетування на честь
пані Пастернак не знає або
не хоче знати правди? Мо'
боялися свето величання
настоятельки псувати? А якби
загленули до архівів, то дізна-
лись би жи першу цеголку за-
клала не пані Пастернак, а
пан Веприк, пан Козловський і
док. Крохмалюк. Її імени
серед організаційних звітів
того часу й близько не видно.

І ще одне, ніби на
маргінесі: чи відомий тому
комітетові факт, жи Анна
Ключко, дочка Івана Франка,
кінчила останні години свого

Далі на стор. 15

До початків заснування „Українського дому для старших”

Ідея заснувати в Торонті
Дім для старших зродилася
серед членів управи філії
Фонду Допомоги Українцям
Канади (сьогодні — Су-
спільна Служба Українців
Канади).

Щоб поширити цю ідею
серед громадянства, управа
філії ФДУК скликала 30
вересня 1955 року сходини
представників українських
організацій міста Торонта.
У протоколі цих сходин,
що відбулися в залі Укра-
їнського Народного Дому
при вул. Ліннікот ч. 191,
читаємо:

„Сходини відкрив і про-
водив ними голова філії
ФДУК д-р Л. Крохмалюк.
Схарактеризувавши в го-

ловних зарисах план праці
управи на біжучий рік, д-р
Крохмалюк передав слово
п. Я. Козловському... П. Ко-
зловський подав план пра-
ці управи філії... та шляхи
реалізації. Ось вони: Зав-
дання — 1. Розпочати збір-
ку фондів на заснування
дому для старших віком...
Дискутанти... доповнили
його (план) наступними про-
позиціями... т. 14. Випусти-
ти т. зв. цеголки на купню
дому для старших віком”.

Тижневик „Канадійсь-
кий Фармер”, що виходить
у Вінніпезі (Ман.), помістив
у числі 12 з 19. 3. 1956 р.
статтю такого змісту:

„Планують будову дому
для старших віком — То-

ронті. — Місцева філія
Фонду Допомоги Українців
Канади, яка впродовж ос-
таних кількох років роз-
горнула широку харитатив-
ну діяльність (від 1 жовтня
1953 р. до 31 березня 1955 р.
вислала до Європи на допо-
могу для залишенців суму
10,996.42 дол.), вирішила, в
порозумінні з місцевим від-
ділом Комітету Українців
Канади, приступити до бу-
дови дому для старших ві-
ком. Плани уже готові. —
Українське громадянство
Онтаріо скоро читатиме на
сторінках української пре-
си заклик у цій справі, а
зокрема заклик розкупити
40,000 цеголок по 1 дол. —
Філія ФДУК в Торонті по-
кладає великі надії на все-
цілу підтримку українсько

нов постановили скликати
ширші громадські сходини
на 28 квітня 1956 р. Ці схо-
дини відбулися у визначе-
ному дні. Запрошення на ці
сходини підписали: За упра-
ву відділу КУК: Д. Што-
кало — голова і Гр. Мазу-
рик — секретар. За управу
філії ФДУК: П. Веприк —
голова і Я. Козловський —
секретар.

„Канадійський Фармер”
із 7 травня 1956 р. писав
про розпочату працю так:
„Благородний почин фі-
лії Фонду Допомоги Укра-
їнців Канади — Торонто.

Між зорганізованим міс-
цевим українським грома-
дянством вже давно круж-
ляли розмови про потребу
притулку для старших ві-
ком українських людей.

Хто є хто? Величання, достойне Клеопатри

Закінчення зі стор. 14

Закінчення зі стор. 14

Наша - мета.
**СХОДИНИ В СПРАВАХ
БУДОВИ ПАНСІОНУ
ІМ. ІВАНА ФРАНКА**

Дня 19-го жовтня ц.р. в неділю, о 3-ій год. по пол., в залі УНО при 297 Каледж бул., відбудуться Сходини в справі будови Пансіону для старших ім. Івана Франка в Торонті.

Ціль Сходин:

1. Загальна інформація про стан будови Пансіону.
- а) Обзнайомлення Громадян з планами,
- б) Прийняття слухних завваг відносно будови,
2. План дальшої Збіркової Акції,
3. Значення Добровільного Комітету Пань при Пансіоні.

Сходини заплановані так, що після короткої інформації голови Т-ва праця буде розділена на різні Комісії. Для кожної Комісії буде приготовлений стіл з дотичними інформаціями. Присутні матимуть можливість включитися до бажаної Комісії.

Просимо про якнайшвидшу участь.

Управа Товариства
Український Дім для Старших
18 жовтня 1966

життя не в домі імені Франка, а в жидівському приміщенні. А чи відомо... Ні, не буду ворушити ближчу історію, бо то всім відомо...

Архіви про історію заснування Дому ім. Франка передаю до журналу "Всесміх" з надією, що бодай вони скажуть правду.

Манько Холева.

цар-батьошка. Це величали директорку одного з кращих старечих домів у Торонто, а може і в цілій Канаді, а може й в усьому українському світі – пані-доктор Євгенію Пастернак. У віці ближчому до 90, ніж до 80, вона виглядала прекрасною. У ній була велич Клеопатри і вольовитість цариці Катерини – постатей, на яких, кажуть, вона рівнялася все своє життя. Вона дбає про своїх підлеглих, як про малих дітей, вона тримає їх у залізній дисципліні, неслухняних карає.

На бенкеті в Оквіл, де зійшлася вся українська "сметанка", вона була величаво! Струнка, з гордо посадженою головою, вся у блиску орденів і медалей. Тільки маршал Жуков міг похвалитися такою кількістю нагород.

О, так! Вона достойна була державницького захоплення Першого Президента України. Тут, у старечому домі, на її території, вона була Перша Леді. Хотіла – милувала свого Потьомкіна, обдарувавши дарами і назвавши його іменем

музей. Хотіла – карала, витерши його ім'я з історії Дому назавжди.

Славнозвісний Дім ім. І. Франка, очищали від кравчуківщини поступово: то одне, то друге випадало із рекламних передач на наших телевізіях. Донедавна ще можна було запримітити на задньому плані, позаду грандіозної писанки, дві особи на квітучій леваді. Не треба Шерлок-Голмса генія, щоб вгадати, що то Леонід і Євгенія. Леонід зрадив інтереси України, а відтак патріотичне серце пані Євгенії. Вона написала йому "Dear John" листа і зняла його ім'я із назви музею. Що ж, "Кохайтесь чорно-

Дари Клеопатри

сиві, та не з Кравчуками..."

Патріотичне левине серце пані Євгенії ніщо на світі не може зламати!

Що б там не говорили, а такі люди як пані-доктор Пастернак, творять історію діаспори, входять в аннали наших літописів, в архіви нашої преси, включаючи "Всесміх".

Редька.

Шановна і дорога пані Редактор!

Дякую, що помістили мою відповідь Миколі Савчуку про його любки. Читачам "Всесміху" це сподобалося.

Тепер присилаю Вам "Відкритий лист" до Вашої заступниці Оксани Соколик. Мене зворушила її стаття "Про святе і грішне". Глибока та правдива. Добре, що п. Оксана є Вашою "правою рукою".

Вітаю щиро. К. Гуцал з Міннесоти.

Пані Оксані Соколик

"Всесміхівській" Оксаночці,
Симпатичній, слічній,
Тій, що мудро написала
Про цей "Код да Вінчі".

І про святе, і про грішне –
Вже краще не скажеш!
Бо писака "Код да Вінчі",
Знав, що ціна важить.

За фальшиве богохульство,
За честь християнства,
У яке мільярди вірять,
Він ширить поганство.

Каже: нам треба богині...
Вогню чи зарази?
Уважає всіх за дурнів,
Коли він сам блазень.

Хоч збирає він мільйони
За обман і блуди....
Тож подумайте про це,
Мої добрі люди!

Ви купили його книжку
Ще й пішли у кіно.
Він за ваші гроші ширить
Це фальшиве г...но.

За правдивість думок Ваших
Спасибі, Оксано!
Що Ви гідно зрозуміли:
"Код д'Вінчі" – обмана.

*Бажаю Вам добра.
Ярина Зоряна.*

КОГО ЛЮБЛЮ І ШАНУЮ

Івана Яціва: що пензлем
і словом сипле по-мистецьки.

Євгена Дударя: що
пам'ятає, хто він є, що таке
цінності душевні і що є
"сволоч". І не боїться про це
сказати.

Петра Ребра: Про нього
сказав так пан Степан
Слота: немає ні в однім його
слові гязі-болота. Додам від
себе: лише перлини дорогі!

Павла Глазового:
Серцеципательного красно-
мовного Героя Правди.
Патріота! Хоч відійшов від
нас, але завжди з нами.

Миколу Савчука: За
смішні слова соковиті,
гумором наскрізь оповиті.

Д-ра Стецьківа: За
любов до сміхотворення. За
рецитації і за розраду. За
філантропію... і за пораду.

**БЕЗ НИХ НЕ БУВ БИ
"ВСЕСМІХ" ТИМ, ЩО Є.**

*Про жінок мушу подумати
добре, щоб їх не образити.
Може додумаюся краще до
слідуючого числа.*

Just a little note for Oksana Sokolyk:

*I am responding to a remark of Ms. Vira Ke (on
p. 16 #173) as well as to other remarks in the pre-
vious issues of Vsesmih regarding your last name.*

Dear Oksana,

*I wish people would leave you alone and stop
bothering with their demands of you changing your
name or creating a pseudonym. How is it that they
don't bother, for instance, Madonna (the American
singer) for the same reason? You should be proud
of who you are and don't let anyone to undermine
you in any way. We live in a democratic society af-
ter all. I think you are doing a wonderful job. I re-
ally like your style of writing. You most certainly
have a knack for it! Keep up the good work!*

Sincerely, Ruslana Sikorska. Toronto.

Дорогий "Всесміху",
що даєш нам втіху!
Вибачте, що Вас забули,
й передплату не післали.
Старі люди забувають,
роки на них так ділають,
ночі в нас кінця не мають,
дні заскоро пролітають.
Зате я штраф собі дав
й пару "зелених" Вам додав.
Нехай "Всесміх" надалі зростає
і жартами нас забавляє.
Політику старайтесь обминати,
щоб добрий гумор не псувати.

***Нестор Кухта. Нордбридж,
Каліфорнія.***

"Не так тії воріженьки, як добрії люди"

Шановна редакціє! Із великим задоволенням прочитав "Плітки політичної тітки" у № 173. Знаєте, з такими "міжпланетними" журналістами, які брудом поливають українців і Україну, називаючи себе великими патріотами, так і треба чинити. Бо такі "патріоти" завдають нашій Україні більшого зла, ніж недруги: "Не так тії воріженьки, як добрії люди" підточують своїми отруйними перами нашу вистраждану державність. Я був нещодавно в Україні, і повірте, там життя налагоджується. Життя різнобарвне і цікаве, люди — добрі, ввічливі і сповнені надхнення. Народ України пережив великий перелом й з "населення" перетворюється у "націю". Навіть жителі Сходу і Півдня все більше усвідомлюють себе невіддільною часткою України. Є труднощі, звичайно, але нормальні люди розуміють, що за рік не те, що державу — хату не збудуєш!

Щоби підірвати репутацію Ющенка та його команди, а разом і України, працюють тисячі добре оплачуваних політтехнологів і журналістів і за кордоном, і в самій Україні. Його б підтримати зараз, допомогти відбудовувати Україну, а не дзявкати щоразу про "помилки" і "оточення". Важко бути лідером для усієї нації. Часом треба притлумити власне еґо і піти на компроміси, а часом треба виявляти твердість. Не судити треба, а допомагати. А "міжпланетна" журналістка домовилася до того, що почала порівнювати Ющенка і Кучму — виявляється, при Кучмі було ліпше!

Чи має право людина таврувати іншу людину, роздавати характеристики і ставити діагнози навіть у країні, де панує свобода слова? Може, десь в себе на кухні, але в пресі — не має. Особа, яка мало не на всіх парканах пише про себе яко про християнку, називає інших людей "біснуватими", "малограмотними", "сірими посередностями", "розумовими каліками",

"одноденками", "самозакоханими", "чортами" і "чортицями". Не від Бога ця пиха, ненависть та агресія. Не від Бога...

У мене складається враження, що такі журналісти — це провокатори і агенти ворожих урядів. Вони, вигадуючи собі "чисту" біографію і "зразкову" репутацію, підривають державу зсередини. А ще більшу шкоду вони роблять на еміґрації, де люди і без того мають недостатньо інформації про Україну, щоби знати, розуміти і відчувати всі процеси, що там відбуваються. Це називається "пускати туману", тобто гіпнозувати. Це — гріх. Я чув, що найкращим засобом проти гіпнозу є сміх. Таким людям треба реготати в обличчя. Їх треба висміювати, піднімати на кпини і не сприймати всерйоз їхню писанину.

Це поки що робить лише "Всесміх". Хвала вам!

І ще хочу похвалити автора фейлетону, хоч він/вона прізвища не вказали. Блискуче написано!

P.S. Боюся словесної отрути, яку я чув, любить вихлюпувати "та особа" навіть телефонічно, тому не називаюся.

Щиро ваш, читач М.К.

Дорогий Читачу!

Шукаєте за подарунком? Ось Вам готовий подарунок для Ваших рідних і близьких на будь-яку оказію.

Подаруйте їм сьогодні "Всесміх" і вони із вдячністю згадуватимуть Вас цілий рік. **Адже це 12 подарунків на рік! 12 місяців сміху!**

Заповніть листівку, що внизу, або подзвоніть до редактора Раїси Галешко сьогодні, **(905 891-0707)**, і я швидко, по телефону, виконаю Ваше бажання. Дякую!

ЛИСТІВКА ПЕРЕДПЛАТИ

Name _____

Address _____

City _____

Province/State _____

Zip _____

Додаю ☐ \$38 на рік; ☐ на 6 місяців

Bcesmix, 1063 Orchard Rd. Mississauga, ON, L5E 2N7 Canada
Tel. 905 891-0707 bcesmix@sympatico.ca www.Bcesmix.com

**ПОДАРУЙТЕ КОМУ-НЕБУДЬ "ВСЕСМІХ".
12 ДАРУНКІВ НА РІК! 12 МІСЯЦІВ СМІХУ!**

Балачки під церквою на Флоридщині

Шановна пані Раїсо!

Ось і літо біжить на повну пару. І у вас в Канаді тепер гарно, сонячно і тепло. Так, як у нас, наприклад, на Великдень. Великдень на Флоридщині не такий як у вас. Він має свій особливий чар. На Великодні свята прибуло до нас багато людей, не лиш місцевих, але й з ближчих і дальших околиць.

Серед них були такі, що їх в церкві не побачиш, хіба на велике свято. Дехто з них дивується, мовляв, що це, коли не прийду, то у вас завжди святять паски.

А свячення пасок у нас проходить трішки інакше. Хоча зберігаємо традицію, але паски святимо перед Великоднем, у суботу пополудні, і то під гарячим флоридським сонцем.

Перед церквою виставляють столи, а на них – кошики, прикриті вишиваними серветками.

Готувався і я пильно до цього свята. Дістав гарний невеликий кошик, вклав у нього малу паску, бабку, ковбасу, хрін, яйця, масло, сир і сіль, та ще й дві писанки. Прикрив все це добро вишиваною скатертиною і всунув на стіл межі густо заставлені кошики.

У поспіху забув зняти серветку з кошика, а тут вже почалася святочна відправа, співає хор, а священик іде з кропилом просто до мого стола.

Раптом хтось гукає: "Евгене, витастав яйця!" А хтось другий додає: "І покажи ковбасу! Не стидайся!"

Це викликало сміх, а то й регіт. На щастя одна жінка відхилила вишивану серветку з мого кошика, а священик покропив і сніди, і нас, грішних. Не шкодував свяченої води на розсміяну братву.

У нас люди йдуть в неділю до церкви не лиш, щоб помолитись, але щоб зустріти знайомих та наговоритись досхочу. Радісно зустрічаються друзі, що не бачились копу літ. Ось один пузатий добродій питає

другого, такого ж пузатого, як і сам:

– Чи знаєш, яка різниця межі пузом, а горою?

– Ні, не знаю, – каже перший пузатий.

– А така, що гора з горою не зійдеться. А нам пощастило, бо ми після довгої розлуки здибались.

Під церквою балачки точаться не тільки на теми особисті, а й на громадські і політичні. А експертів від політики у нас немало. Вісті з України доходять до нас різними шляхами. Вони невтішні: Україну руйнують, розкрадають. Навіть оптимісти кажуть, що як так далі буде, то всі підемо з торбами. А песимісти додають: "Так, так, але до кого?"

Один добродій, що родом з Гуцульщини, твердить, що нема чим журитися, бо наші вороги "віздихають". Хтось збоку каже:

– Ви забули, як писав Павло Глазовий:

*Як не возьмемось за розум,
То нас так притисне,
Що почнемо жити краще
Тоді, як рак свисне!*

Тут обізвався ще один політик:

– Я вважаю, – каже він, – що тепер у нашому віці, маємо дві журби: Чи будемо хворі, чи здорові. Якщо будемо здорові, то немає чим журитися. А як занедужаємо, то знов виринає дві журби: або видужаємо, або помremo. Якщо видужаємо, то немає чим журитися. А якщо до пекла, то там зустрінемо так багато своїх друзів і знайомих, що і там не будемо нічим журитися.

**З повагою –
Евген з Флоридщини.**

П.С. Я хотів Вам вислати 1000 доларів на видавничий фонд, але вже заліпив конверт.

Словничок для діточок і для професорчиків

Суперечки про мову безнадійні. "Говоріть так, як любите, тільки не гризійся", - таке примирливе гасло висунула пані редакторка. Я теж не люблю сваритися, особливо з тими, хто говорить не такою

мовою, як я. Пам'ятаю старого мого приятеля Майка Махорку, який "юзував ангельські слова" і невідомі мені діалекти, і при тому так гарно пописувався у "Всесміху".

Всі мови світу мають свої проблеми. Візьмим, наприклад, німецьку. Не знати, який рід вживати перед іменниками для тих, що вивчають цю мову. Якби не ті "де" і "дас", то були б німці з нас. Або англійську. Скажіть англійцеві своє ім'я, то він не зможе його написати. Як дасте йому "спелінг", то напише, але відчитати того, що написав, - не відчитає. А як відчитає, то тут же забуде. Сусідня нам польська мова теж має свої недотягнення. "Як ся пан має?", то ви не знаєте, чи до вас звертається, чи до пана, що стоїть поруч.

Але українській найтяжче в одному: нема офіційної форми звертання до чоловіка і жінки. Скажете є: "пан" і "пані". Але то на заході України. А на сході до жінок і чоловіків звертаються за їхніми статевими ознаками: "Гей, мужчина, передайте на квиток", "Женщина (чи девушка), як пройти туди-то?" По селах - "дядьку", "тітко". В крамницях - за посадою: продавець. А скільки непорозумінь трапляється через оте "г" і "г"!

Я ж взявся за перо не для того, щоб критикувати нашу мову, а для того, щоб сказати, що в нас є те, чого бракує іншим

мовам. А це - солодко-пестливі слова. Є наша мова для дітей, є і для дорослих, є для висловів любови, і для сварки. Мій сусід англієць, як довідався, що я називаю свою жінку "рибкою", а дочку "зайчиком", не міг уявити, як би на це зреагувала його кохана, якби він назвав її "фиш" чи "рабит".

Наше сладкословіє справді подиву гідне. Воно таке сильне, що знайшло місце навіть в рядках нашого національного гимну - "згинуть наші воріженьки", "у своїй сторонці". Нашим дітям доводиться вивчати дві мови: спочатку вони вчать "бузя", "руця", "нозя", "цяця",

"істоньки", "спатоньки". Діти це дуже люблять, бо розуміють, що їх пестять і опікують. Але потім вони виростають, і більше не хочуть ходити до суботніх шкіл, і не хочуть вчити другий раз іншу мову - для дорослих. Вони взагалі не хочуть вчитися. Закінчивши суботню школочку, ці діточки і далі говорять рідненьким сладкослів'ячком та плутаються в граматиці: "Я поїду на Україна", "я

любить табі". Так вони й лишаються для загального світу цілком нормальними людьми, а для свого рідненького дому - "діточками", яким матуся готує істоньки, і пере сорочечки, і витирає бузю, намальовану яскравим липстичком...

А може я помиляюсь? Може мова сладкослів'я є позитивною для наших діточок? Бо тоді їм треба і словничок солодких слів. Ось де невідкрита ділянка праці для наших мовознавців і професорчиків!

Іван Яців.

Приватність

Ми приватно живем у квартирі,
В нас приватних сусідів чотири.
У черзі до вбиральні чи кухні
Поки хто достоїться, то спухне.

Може хтось би зумів доказати,
Як це можна приватним назвати:
І вода, і рушник, навіть мило —
Все зникає, мов щось його з'їло...
Ще й у ванну приватні сусіди
Підглядають крізь дірку завсіди.

Як сусіди такі біснуваті,
Краще з миски помитись в кімнаті.
А своїми ділами приватними
Ми займемось під ковдрами ватними.

Приватизація

Жив я в однокімнатній квартирі:
Двоє вікон, а стін аж чотири...
Так і жив: я не я,
Ну, і хата також не моя.

А тепер відбулась операція,
На ім'я при-приватизація.
Потягли з мене жилами кошти,
Бо то — справа медична.
Ото ж то.

Я живу у тій самій квартирі —
Двоє вікон, а стін аж чотири.
Та нарешті тепер я є Я,
Бо це хата **моя!**

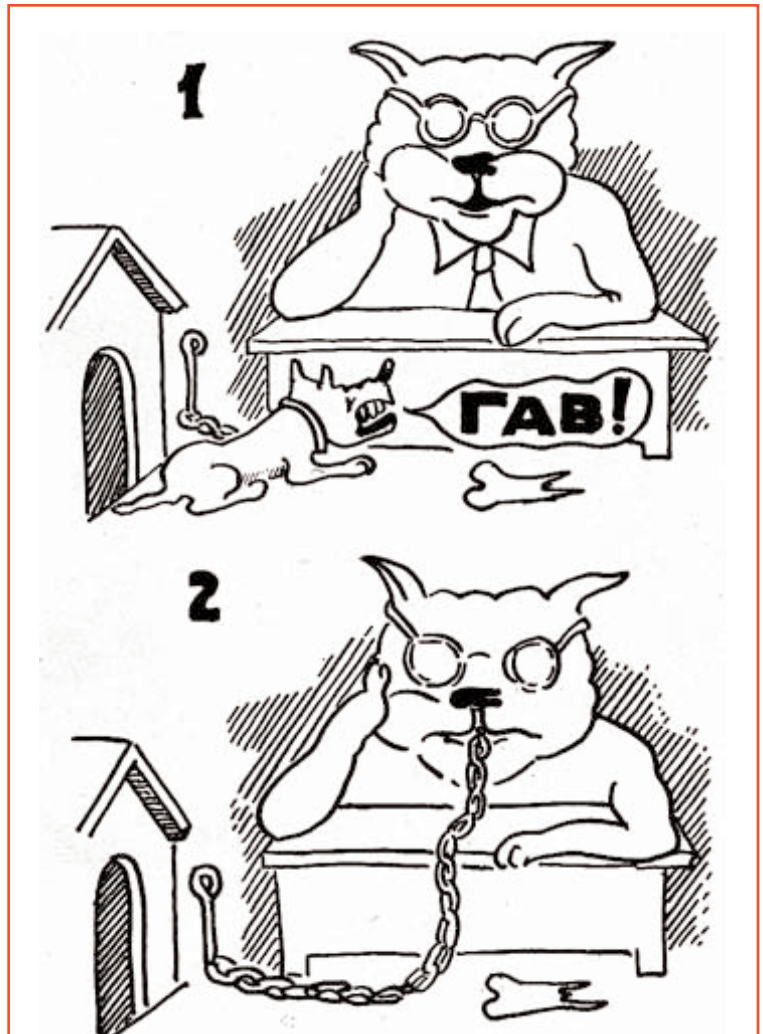
Bumpers and shape

✖ I am in shape! Round is a shape...

✖ I don't have an eating problem, I eat, I get fat, NO PROBLEM!

✖ If you're not pregnant, then it's not a baby.

✖ I'm not fat. I'm just too short for my weight!

Солдатський гумор

На призовній комісії юнак, посилаючись на сильну короткозорість, домагається звільнення від служби. Він приніс довідку від окуліста і привів свою наречену як свідка. Члени комісії глянули на дівчину і одноголосно вирішили звільнити юнака від служби через слабкий зір.

На військових навчаннях.

— Солдат Петренко, у вас ще лишилась вода у фляшці?

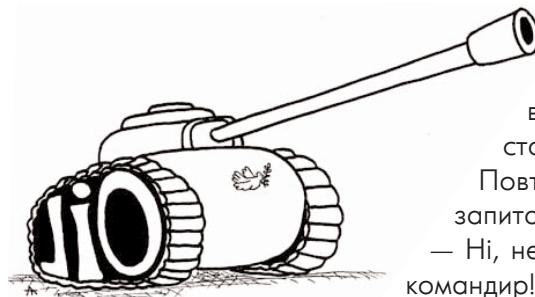
— Звичайно, братан.

— Як це ви відповідаєте старшому?

Повторюю

запитання: маєте воду?

— Ні, не маю, товаришу командир!

Reasons why the English language is so hard to learn

Let's face it - English is a crazy language. There is no egg in eggplant nor ham in hamburger; neither apple nor pine in pineapple. English muffins weren't invented in England or French fries in France.

Sweetmeats are candies while sweetbreads, which aren't sweet, are meat. We take English for granted. But if we explore its paradoxes, we find that quicksand can work slowly, boxing rings are square and a guinea pig is neither from Guinea nor is it a pig.

And why is it that writers write but fingers don't fing, grocers don't groce and hammers don't ham? If the plural of tooth is teeth, why isn't the plural of booth beeth? One goose, 2 geese. So one moose, 2 meese? One index, 2 indices? Doesn't it seem crazy that you can make amends but not one amend? If you have a bunch of odds and ends and get rid of all but one of them, what do you call it?

If teachers taught, why didn't preachers praught? If a vegetarian eats vegetables, what does a humanitarian eat? Sometimes I think all the English speakers should be committed to an asylum for the verbally insane. In what language do people recite at a play and play at a recital? Ship by truck and send cargo by ship? Have noses that run and feet that smell? How can a slim chance and a fat chance be the same, while a wise man and a wise guy are opposites?

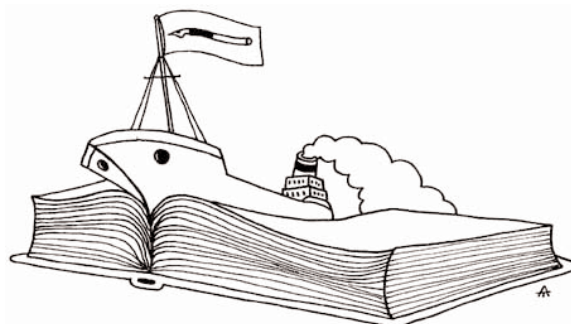
You have to marvel at the unique lunacy of a language in which your house can burn up as it burns down, in which you fill in a form by filling it out and in which an alarm goes off by going on. English was invented by people, not computers, and it reflects the creativity of the human race (which, of course, isn't a race at all). That is why, when the stars are out, they are visible, but when the lights are out, they are invisible.

Чому так важко вивчити англійську мову?

Англійська мова тяжка – нічого сказати. Нема яйця (egg) в баклажані (eggplant), так само як нема стегна (ham) в котлеті; нема ні яблука (apple), ні сосни (pine) в ананасі (pineapple). Англійські плячки (muffins) не були винайдені в Англії, а смажена картопля (French fries) у Франції. Солодке м'ясо (sweetmeats) – це цукерки, а солодкий хліб (sweetbreads), зовсім не солодкий і взагалі це м'ясо. Ми сприймаємо англійську мову, не задумуючись. Спробуйте пояснити, чому піщана дюна (quicksand) рухається повільно, а боксерський майданчик (boxing rings) квадратний; чому морська свинка (guinea pig) ніколи не жила в морі, не походить з Гвінеї, і взагалі не свиня.

Якщо вегетаріанець (vegetarian) їсть овочі (vegetables), що тоді їсть гуманіст (humanitarian)? Часом здається, що англійці якісь словоблуди. Чи це в них гра слів, чи гра в слова? Перевозити вантажівкою (ship by truck) і пересилати вантаж кораблем (send cargo by ship). Чому мала нагода (slim chance) і велика нагода (fat chance) означають те саме?

Англійську мову створили люди, а не комп'ютери, і вона відображає витвір певної людської раси (хоч це і не є раса). Нам залишається тільки дивуватися незбагненності слів і понять цієї мови: чому, коли зорі з'являються, виходять (stars are out), то стають видимими, а коли світло з'являється, виходить (lights are out), то ми його не бачимо?

Calling In Sick

Hey, boss I not come work today I really sick. I got headache, stomach ache my legs hurt, I not come work.

The boss says: You know Bill, I really need you today. When I feel like that, I go to my wife and tell her we need to make love. She is very good in it. That makes me feel better and I can go to work. You should try that.

Two hours later Bill calls: Boss, I did what you said and I feel great, I'll be at work soon. And by the way, you got nice house.

Найкращі ліки

Василь вранці дзвонить своєму начальникові:

— Я не можу вийти сьогодні на роботу. Я погано почуваюсь.

Начальник розчаровано:

— Ти мені справді потрібен сьогодні. Знаєш, коли я погано почуваюсь, я лягаю в ліжку з дружиною — вона чудова у цій справі! Я відразу почуваюсь краще і йду на роботу. Чому б тобі так не зробити?

За дві години Василь знов дзвонить:

— Я зробив так, як ви радили. Знаєте, допомогло. До речі, у вас дуже гарна хата...

ЧОРНИЙ ГУМОР

Одна жінка дуже боялася смерті, і як занедужала, то попросила свого сина, що був лікарем-педіатром, щоб прийняв її до дитячої лікарні, мовляв, там безпечніше, бо туди смерть рідко коли приходить. От одного разу вона їсть в лікарні обід, а тут приходить Смерть і питає:

— А ти що тут робиш?

— Я гамаю, — відповідає жінка.

А Смерть їй:

— Гамай, гамай, а як згамаєш, то підемо гайтю.

...

Затонув корабель і дивом врятувався тільки один пасажир. Борсається у воді з останніх сил і раптом бачить — дух над ним витає. Потопаючий з надією:

— Далеко до землі?

— Та кілометрів з два.

— А в якому напрямку пливти?

— Донизу, — порадив дух.

НА ПІДПОРУ "ВСЕСМІХУ"

- \$62 Прищак Микола, Дженкінтаві, Пенсильванія
 \$24 Дикий Марія і Богдан, Стоні Крік, Онтаріо
 Веселенак Ніна, Лейбридж, Альберта
 \$20 Лесків Люба, Місісага, Онтаріо
 \$15 Полюга Роман, Вердан, Квебек
 \$12 Вергановський Ярослав, Торонто
 Мусій Юрій, Торонто
 Зубик-Дяконяк Віра, П'ємонт, Квебек
 Чепига Андрій, Вест Роксбурі, Міннесота
 Палох Стефанія, Місісага, Онтаріо
 Горбуля Олександр, Парма
 Янг Людмила, Сан Сіті, Арізона
 Запішний Дмитро, Порт Робонсон, Онтаріо
 Добровольський Степан, Монреаль
 Мосічук, Катерина, Оттава
 Олійник Мирон, Орлія, Онтаріо
 Кошор Мирон, Монреаль
 Куляс Юліан, Парк Ридж, Ілліной
 Корніюк Станіслава, Філадельфія
 Кухта Нестор, Нортридж, Каліфорнія
 Гнатюк Юлія, Монреаль
 \$7 Пантчак Ніна, Норт Порт, Флорида
 Буба Стефанія, Судбури, Онтаріо
 Остап'як Дмитро, Каледон, Онтаріо
 \$3 Шептицька Марія, Вотерло, Онтаріо
 \$2 Ортинський Михайло, Тонаванда, Нью-Йорк
 Левченко Павло, Моррісвіл, Пенсильванія
 Мищенко Іван, Ефорт, Пенсильванія
 Насадюк Катерина, Торонто
 Криса Василь, Говел, Нью-Джерсі
 Білецький Павло, Елендейл, Каліфорнія
 Попович-Семенюк Марія, Оттава

ПОДАРУВАЛИ "ВСЕСМІХ"

Роман Полюга з Вердан, Квебек, — для Віри Чиж зі Львова;

Володимир Пилишенко, Рочестер, Нью-Йорк, — для Української Федеральної Кредитової Спілки в Каліфорнії, на 2 роки;

Марія Прокопчук з Едмонтону — для Олени Дмитрівни Ілєнко в Чернігів, та Володимира Андрійовича Ілєнка в м. Городня Чернігівської області.

Людина сміється з двох причин: або їй весело, або її приятель вляпався в халепу.

СВЯТКУЙТЕ З НАМИ!

**У вересні ВСЕСМІХУ
сповняється
15 років**

**Дорогі читачі,
порадуйте свій
веселий журнал
щедрими
датками на
пресовий фонд.**

Муж і жона – одна сатана

◆ Одружившись, чоловік і жінка стають як єдине ціле. Проблеми починаються тоді, коли кожний з них намагається довести, хто з них єдиний.

◆ Чоловік був молоденький. Ріжки тільки-но прорізалися...

Всеволод Магас застерігає: не перегрівайтесь на сонці!

ПРИГАДКА

На наступній сторінці на адресній наліпці вгорі – місяць і дата, коли "Всесміх" прийде до Вас востаннє. Не забудьте вислати чека на продовження передплати. Спасибі!

The most talked about magazine in the Ukrainian world!

Subscribe today! Only \$10 for 15 years. BCECMIX/LAUGHTER's ARCHIVE is unique.

Передплатіть, не пошкодуєте. Лише 10 доларів – і Ви зможете читати унікальний архів ВСЕСМІХУ за 15 років.
Добрий гумор не старіє.

НЕ ПЛАЧТЕ І НЕ ЖУРІТЬСЯ, КУПІТЬ "ВСЕСМІХ" Й ВЕСЕЛІТЬСЯ

Those who laugh together have no better things to do separately

Vadim SHEVCHENKO 2006

Толерантність і згода

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through the Publication Assistance Program toward our mailing costs. PAP №009942. Canada Post Agreement №40013958

